

Rapport

Hoe ver moet je gaan?

Een onderzoek naar een klacht over een optreden van de politie eenheid Midden-Nederland

Oordeel

Op basis van het onderzoek vindt de Nationale ombudsman de klacht over de politiechef van de regionale eenheid Midden-Nederland gegrond.

Datum: 13 juni 2017

Rapportnummer: 2017/071

AANLEIDING

Op 14 november 2013 was verzoekster aan het werk in een kledingwinkel. Op een gegeven moment kwam er bij de meldkamer van de politie een melding binnen. Volgens de melder zou verzoekster die dag geld achterover hebben gedrukt uit de winkelkassa.

Volgens de melder zou verzoekster klanten in de winkel hebben laten pinnen en vervolgens de pin-bon niet op de kassa hebben aangeslagen. Het pinbedrag zou daarna uit de kassa zijn gehaald en de bon die zou aantonen dat het bedrag was gepind, zou niet meer aanwezig zijn. Volgens de eigenaar van de kledingwinkel was er een kastekort. Namens de eigenaar van de winkel werd er aangifte tegen verzoekster gedaan van verduistering van geld in dienstbetrekking.

Na haar aanhouding, werd verzoekster overgebracht naar het politiebureau alwaar zij werd voorgeleid aan een hulpofficier van justitie en later in verzekering gesteld. De politie nam contact op met de aangeefster die benadrukte dat er sprake was van een kastekort. Op 15 en 16 november 2013 werd verzoekster door de politie verhoord. Zij werd op 16 november 2013 pas 's middags in vrijheid gesteld.

Op 16 november 2013 besloot het Openbaar Ministerie om de aangifte tegen verzoekster te seponeren met code 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt). Naar aanleiding van deze gang van zaken diende verzoekster een klacht in bij de politiechef van de eenheid Midden-Nederland.

Interne klachtbehandeling politie

Tijdens de interne klachtbehandeling stelde de hoofdofficier van justitie van het parket Midden-Nederland zich in zijn advies aan de politiechef op het standpunt dat de aanhouding te voortvarend was geweest. Volgens de hoofdofficier was niet gebleken dat er voorafgaand aan de aanhouding door de politieambtenaren nog nader onderzoek was verricht om de melding te verrijken met uitdraaien van kastegoeden of pintransacties voorzien van een nadere toelichting van de meldster.

De politiekklachtencommissie achtte zich niet bevoegd om zich uit te spreken over de klacht over de rechtmatigheid van de aanhouding en inverzekeringstelling. Volgens de politiekklachtencommissie is het namelijk aan de officier van justitie om hier een oordeel over te geven. Om die reden adviseerde de politiekklachtencommissie aan de politiechef om dit klachtonderdeel niet-ontvankelijk te verklaren.

Ten aanzien van verzoeksters klacht dat zij niet in de winkel de mogelijkheid had gekregen om haar kant van het verhaal te vertellen, overwoog de politiekklachtencommissie het volgende. Politieambtenaar D. had haar de mogelijkheid geboden om kort haar versie van het verhaal te vertellen waardoor enigerlei vorm van wederhoor was toegepast. Voor wat betreft de klacht dat de politieambtenaren verzoekster in de winkel onder druk zouden hebben gezet om een verklaring van uitdiensttreding te ondertekenen, achtte de politiekklachtencommissie het, gelet op de

eensluitende verklaringen van de politieambtenaren S., D. en K. niet aannemelijk dat zij op haar druk hadden uitgeoefend om voornoemde verklaring te ondertekenen. De politiekklachtencommissie adviseerde de politiechef om de klacht over het optreden van politieambtenaren van de politie eenheid Midden-Nederland voorafgaand aan haar aanhouding op 14 november 2013 niet gegrond te verklaren. De politiechef nam het advies van de politiekklachtencommissie over.

Omdat verzoekster zich niet met het oordeel van de politiechef en het standpunt van de politiekklachtencommissie kon verenigen, verzocht zij op 23 november 2015 de Nationale ombudsman om een onderzoek in te stellen.

KLACHTEN

Verzoekster klaagt erover dat politieambtenaren van de regionale politie eenheid Midden-Nederland haar op 14 november 2013 ten onrechte hebben aangehouden en in verzekering gesteld.

Verzoekster klaagt er verder over dat zij onevenredig lang op het politiebureau heeft vastgezeten.

Verzoekster klaagt er ten slotte over dat de politiechef van de eenheid Midden-Nederland, overeenkomstig het advies van de politiekklachtencommissie van de eenheid Midden-Nederland, haar klacht over de aanhouding en inverzekeringstelling niet-ontvankelijk heeft verklaard.

BEVINDINGEN

RELAAS VAN VERZOEKSTER

Verzoekster voelde zich in de winkel verrast door de komst van de politie. Haar werkgever had direct een overeenkomst opgesteld waarin ze schuld kon erkennen aan de verduistering van geld uit de kassa. Daarnaast zou ze door ondertekening van deze overeenkomst instemmen met de beëindiging van haar arbeidsovereenkomst. Verzoekster ontkende direct stellig zich schuldig te hebben gemaakt aan het verduisteren van geld uit de kassa. Zij wees de politieambtenaren op de registratie van de elektronische kassa en de pin-bon van een geldautomaat waaruit bleek dat ze het geld, dat zij (privé) bij zich droeg, al voor haar dienst had gepind. De politieambtenaren stonden echter niet open voor haar verhaal en sloegen volgens verzoekster ook geen acht op deze pin-bon. Op het moment waarop verzoekster werd aangehouden, wilde de politie niet naar haar luisteren. Volgens verzoekster zei één van de agenten: "Als je even meekomt dan kun je de brief van de winkeleigenaar tekenen." De politieambtenaren drongen er bij haar op aan dat ze de brief van haar werkgever zou ondertekenen.

Verzoekster vindt het opvallend dat haar werkgever al een ontslagbrief had klaar liggen op het moment waarop de politie in de winkel arriveerde.

Tijdens de interne klachtbehandeling stelde de raadsman van verzoekster zich op het standpunt dat de agenten die ter plaatse waren gekomen, zich kritisch hadden moeten opstellen. Verzoekster werd niet in de gelegenheid gesteld om haar kant van het verhaal te vertellen waarmee ze haar onschuld had kunnen aantonen. Volgens de raadsman van verzoekster was de beslissing om verzoekster aan te houden, genomen op basis van een eenzijdig verhaal van de winkeleigenaar. De politieambtenaren beschikten over onvoldoende informatie om iets te kunnen zeggen over de gegrondheid van de verdenking. Verder was het opvallend dat de hulpofficier van justitie zijn bedenkingen had bij de aanhouding. Het verbaast verzoekster dat politieambtenaren geen scholing krijgen op het gebied van fiscale kwesties/verduistering.

Volgens de raadsman van verzoekster werd zij op 14 november 2013 alleen maar in verzekering gesteld omdat zij een voorkeursadvocaat wilde spreken.

Verzoekster werd pas op 15 november 2013 voor het eerst verhoord en de dag erna 's middags in vrijheid gesteld. Dit ondanks het feit dat het ging om een gering feit en verzoekster nooit eerder met politie en justitie in aanraking was geweest. Volgens de raadsman van verzoekster had zij om die reden al op 14 november 2013 's avonds verhoord kunnen worden waardoor zij thuis had kunnen slapen. Ook blijkt volgens de raadsman niet uit het klachtdossier dat de verklaring die de aangeefster op 15 november 2013 had afgelegd, was vertaald naar een verhoorplan, zoals de politiechef in reactie op het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft gesteld. Ook kan verzoekster zich niet voorstellen dat zij na het opstellen van het verhoorplan niet kon worden gehoord omdat er aan het einde van de middag geen recherchecapaciteit beschikbaar was. Volgens haar raadsman is er bij een grote politie eenheid als Midden-Nederland altijd recherche beschikbaar.

Het standpunt van de hoofdofficier van justitie dat de aanhouding te voortvarend was geweest, impliceert dat de aanhouding en in verzekeringstelling niet rechtmatig waren, aldus de raadsman van verzoekster.

RELAAS VAN DE BETROKKEN POLITIEAMBTENAREN

I. Aanhouding

Politieambtenaren D., S. en Ko. hadden op 14 november 2013 om 18:25 uur via de meldkamer te horen gekregen dat er sprake zou zijn van verduistering in dienstbetrekking. Er zou €43 contant geld uit de kassa verduisterd zijn. In eerste instantie hoorden D. en S. de aangeefster aan. Volgens haar waren er al eerder verdenkingen tegen verzoekster. Om die reden had zij verzoekster een dienst in haar eentje laten draaien. Volgens de aangeefster hadden zij die dag kunnen vast stellen dat verzoekster verduistering in dienstbetrekking had gepleegd. Verzoekster zou klanten in de winkel laten pinnen en vervolgens de pin-bon (van de transactie) niet op de kassa hebben aangeslagen. Verzoekster zou vervolgens het pinbedrag uit de kassa hebben gehaald en

de bon, die moet aantonen dat het bedrag was gepind, zou niet aanwezig zijn. Er was volgens de aangeefster sprake van een kastekort. De aangeefster liet aan de politieambtenaren bonnetjes zien waaruit volgens haar de verduistering zou blijken.

Toen duidelijk werd dat er tegen verzoekster aangifte zou worden gedaan, heeft politieambtenaar D. nog kort contact gehad met verzoekster. Verzoekster gaf aan dat zij geen diefstal of verduistering had gepleegd. Vervolgens overlegden de beide politieambtenaren met elkaar. Voor politieambtenaar D. was het op dat moment duidelijk dat verzoekster kon worden aangemerkt als verdachte. Volgens D. is het niet gebruikelijk om in de winkel een welles, nietes spelletje te gaan spelen. Een verdachte wordt niet in de winkel gehoord maar op het politiebureau.

Volgens D. is verzoekster om 19:00 uur achterin een magazijn aangehouden op grond van de artikelen 322 en 321 Wetboek van Strafrecht (zie: Achtergrond onder: 3). De bonnetjes van de aangeefster werden meegenomen. Verzoekster werd overgebracht naar het politiebureau waar zij om 19:32 uur aankwam. Verzoekster gaf aan dat zij voor de aanvang van het verhoor een zelf gekozen advocaat wilde consulteren. Om 20:25 uur werd verzoekster voorgeleid aan hulpofficier van justitie J.

II. Voorgeleiding

Hulpofficier van justitie J. vroeg tijdens de voorgeleiding aan de betrokken politieambtenaren of er wel degelijk verduistering had plaatsgevonden of dat verzoekster niet gewoon was vergeten om een bon aan te slaan. Het pinbedrag betrof volgens de hulpofficier van justitie immers digitaal geld waar verzoekster niet bij kon komen. De betrokken politieambtenaren D. en S. hebben vervolgens contact opgenomen met de aangeefster en aangegeven dat de pintransactie niets met de diefstal (verduistering) te maken kon hebben. In reactie daarop liet de aangeefster weten dat er een kastekort was. De hulpofficier van justitie nam het gesprek met de aangeefster over. Hij gaf aan dat de pintransacties niets met de diefstal te maken hadden, maar dat alleen het wegnemen (verduisteren) van geld uit de kassa overbleef. Volgens de aangeefster was er €43 contant geld uit de kassa verduisterd.

Het geld (€145 euro) dat verzoekster bij zich droeg, werd om 20:59 uur in beslag genomen. Op de kennisgeving van inbeslagneming werd door politieambtenaar Ko. genoteerd dat verzoekster een groot geldbedrag bij zich droeg wat misschien te maken zou hebben met de verduistering in dienstbetrekking.

Omdat verzoekster onder de categorie B-zaken van de Aanwijzing Rechtsbijstand Politieverhoor¹ (zie Achtergrond, onder 5) viel, werd aan verzoekster meegedeeld dat zij

¹ Voorafgaand aan het eerste inhoudelijke politieverhoor mag een verdachte een gesprek hebben met een advocaat. Dit recht vloeit voort uit jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De consultatiebijstand bestaat uit een gesprek van de verdachte met een raadsman, dat plaatsvindt voorafgaand aan het eerste inhoudelijke verhoor van de verdachte door de politie. Met 'inhoudelijk verhoor' wordt volgens de Aanwijzing bedoeld het verhoor van een verdachte aangaande zijn betrokkenheid bij een strafbaar feit. Het gesprek van de verdachte en de raadsman vindt in de regel plaats in een persoonlijk contact op het politiebureau.

voor de aanvang van het verhoor recht had op consultatiebijstand door een advocaat. Verzoekster gaf aan dat zij een door haar zelf gekozen advocaat wilde consulteren.

Volgens de hulpofficier was er naar zijn mening sprake van een redelijk vermoeden van schuld. Een week ervoor was de eigenaar €160 kwijt uit de kassa en ook daar verdacht hij verzoekster van. Op de dag waarop verzoekster werd aangehouden, mistte de eigenaar wederom geld uit de kassa. Dat zou alleen verzoekster gedaan kunnen hebben. Om 20:25 uur besloot de hulpofficier om verzoekster op te houden voor verhoor. Omstreeks 21:32 uur werd het meldingsformulier consultatiebijstand verzonden.

III. Inverzekeringstelling

Op 14 november 2013 werd verzoekster om 22:25 uur door de hulpofficier J. in verzekering gesteld. Volgens de hulpofficier was de inverzekeringstelling het gevolg van het feit dat verzoekster een voorkeursadvocaat wilde consulteren die niet op kwam dagen. Als gevolg daarvan kon de politie verzoekster niet horen terwijl dit wel noodzakelijk werd geacht. Om die reden werd verzoekster in verzekering gesteld en pas de volgende dag gehoord.

IV. Verhoor

1. Het eerste verhoor van verzoekster

Op vrijdag 15 november 2013 werd verzoekster om 11:36 uur voor de eerste maal verhoord door de politieambtenaren Sp. en Spo. Voorafgaand aan dit verhoor had verzoekster om 11:30 uur overleg gevoerd met haar zelfgekozen advocaat mr. W.

Tijdens het verhoor werd aan verzoekster gevraagd wat haar werkzaamheden bij de winkel inhielden en hoe de omzet van de dag kon worden verantwoord en gecontroleerd. Verzoekster legde de werking uit van de kassa in combinatie met de pinautomaat en de registratie van pinbetalingen. Ook legde ze uit hoe ze aan het einde van de dag de omzet uitdraaide, het geld in de kassalade telde en de contante winst en de pinbonnen in een enveloppe deed en die afgaf bij een leidinggevende of in de kluis.

Ten slotte verklaarde verzoekster dat het gebruikelijk is om de inhoud van de kassalade alleen in de ochtend en 's avonds te tellen. Tussentijds tellen was volgens haar niet mogelijk omdat er dan al klanten zijn geweest. Toen zij om 15:00 uur begon, had zij de inhoud van de kassa niet geteld. Verder kon ze een verklaring geven voor de herkomst van het contante geldbedrag dat bij haar in beslag was genomen.

Verhoor aangeefster

Op 15 november 2013 werd de aangeefster tussen 14:46 uur en 15:09 uur gehoord door politieambtenaren Sp. en Spo. Volgens de aangeefster was er tijdens een eerdere kascontrole op 2 november 2013 gebleken dat er acht pinbonnen teveel op het pinsysteem stonden geregistreerd. Deze pinbonnen kwamen niet overeen met het verkoopsysteem. Het bedrag valt daardoor hoger uit dan de daadwerkelijk gedraaide omzet waardoor er een kasverschil was ontstaan. Die dag waren verzoekster en een vrouwelijke collega werkzaam in de winkel. Om na te kunnen gaan wie de verdachte was, werd besloten om hen allebei een dienst alleen te laten draaien.

Volgens de aangeefster zou verzoekster op de volgende manier geld uit de kassa hebben verduisterd.

"Als kleding niet gescand wordt, is het wel mogelijk om op de kassa het te betalen bedrag in te voeren. Hierdoor kan de klant pinnen, echter wordt deze transactie niet gekoppeld aan het verkoopsysteem. Met een knop op de kassa kan de kassa lade handmatig geopend worden. Gevolg is dat de klant netjes zijn bedrag afrekent. Hierdoor ontstaat er een overschot in het verkoopsysteem. Door het gepinde bedrag uit de kassalade te halen, worden de totale bedragen van de kassa en de pinautomaat weer gelijk".

Op 14 november 2013 werd kort voordat verzoekster haar dienst begon, een uitdraai gemaakt van de pintransacties en het verkoopsysteem van die dag. De inhoud van de kassalade zelf was niet nageteld of gecontroleerd. Nadat verzoekster klaar was met haar dienst om 18:00 uur, werd er opnieuw een uitdraai gemaakt van de pintransacties en het verkoopsysteem. Uit de uitdraai bleek dat er tijdens de dienst van verzoekster twee keer een pintransactie had plaatsgevonden van €19,95. Deze transacties waren volgens de aangeefster wel in het pinsysteem geregistreerd maar niet in het verkoopsysteem terug te vinden. In de kassalade zou het overschot terug te vinden moeten zijn maar de bedragen van de beide pintransacties ontbraken in de kassalade.

2. Het tweede verhoor van verzoekster

Volgens politieambtenaar B. was er naar aanleiding van het eerdere verhoor nog wat onduidelijkheid over de precieze werking van het kassasysteem. In dat kader zijn er op zaterdag 16 november 2013 om 10:15 uur tijdens het tweede verhoor aan verzoekster vragen gesteld. Dit om aan te kunnen tonen dat het misschien wel helemaal niet kon, waar verzoekster door de aangeefster van werd beticht. Geconfronteerd met de dag ervoor door de aangeefster beschreven fraudemethode, verklaarde verzoekster dat dat helemaal niet kon. Volgens haar moest ze altijd alle kledingstukken inscannen of invoeren en wordt dat vervolgens in het verkoopsysteem geregistreerd. Zij kon niet handmatig de prijs wijzigen van een artikel. Omdat zij een weekendhulp was, waren de functies in het systeem voor haar begrensd. In dat kader moet ze soms hulp vragen aan iemand die wel geautoriseerd is, zoals de bedrijfsleidster. Verder moest verzoekster altijd haar eigen barcode gebruiken in het systeem zodat alles achteraf kan worden gecontroleerd; ook als er iets fout is gegaan. Verzoekster kon de herkomst verklaren van het geld dat bij haar in beslag was genomen. Om 11:30 uur werd het verhoor van verzoekster weer beëindigd.

Dezelfde dag besloot hulpofficier van justitie K. om 14:16 uur om verzoekster heen te zenden. Vervolgens werd om 15:00 uur door de officier van justitie besloten om de aangifte tegen verzoekster te seponeren met code 01 (onterecht als verdachte aangemerkt).

STANDPUNT VAN DE POLITIECHEF

In reactie op het onderzoek van de Nationale ombudsman, liet de politiechef het volgende weten. Politieambtenaren D. en S. zijn naar aanleiding van de melding diefstal in dienstverband heterdaad, naar de winkel gegaan. Deze melding was om 18:31 uur bij de meldkamer binnengekomen. Zij waren destijds niet op de hoogte van de mogelijkheid om via trucjes met een kassa geld te kunnen verduisteren en hadden niet eerder een dergelijke zaak bij de hand gehad. Zij hadden daarvoor ook geen scholing gehad op het gebied van fiscale kwesties/verduistering. Om die reden lag het in de rede om het onderzoek op het politiebureau voort te zetten.

D. en S. verklaarden verder dat er destijds geen normtijden golden voor een onderzoek ter plaatse. Zij waren dus niet genoodzaakt om het onderzoek naar de toedracht binnen een kwartier of een half uur afgesloten te hebben. Zij konden zelf bepalen hoeveel tijd zij nodig hadden voor een onderzoek ter plaatse.

Verzoekster is op donderdag 14 november 2013 om 20:46 uur aangehouden en om 21:32 uur voorgeleid aan een hulpofficier van justitie. Om 22:20 uur werd verzoekster verhoord en om 22:25 uur in verzekering gesteld. Op 15 november 2013 is verzoekster om 11:35 uur verhoord. De aangeefster is van 14:46 uur t/m 15:09 uur gehoord. Verzoekster is op 15 november 2013 niet voor de tweede keer verhoord. Dit is pas op 16 november 2013 in de ochtend gebeurd. Uit de verklaring van de coördinator opsporing leidt de politiechef af dat de betrokken rechercheurs na afloop van het verhoor van de aangeefster om 15:09 uur de verklaring van de aangeefster op papier hebben gezet en vertaald naar een verhoorplan voor de verdachte. Op dat moment was het einde van de middag/begin van de avond geen researchcapaciteit beschikbaar. In dit geval ontbraken bijzondere omstandigheden/redenen om overuren te maken om verzoekster op 15 november 2013 nog een tweede keer te kunnen verhoren. Dat de recherche na 17:00 uur geen overuren uitbetaalt aan haar medewerkers, mag naar het oordeel van de politiechef niet voor risico komen van verzoekster. Daarom had verzoekster al op 15 november 2013 nog voor de tweede maal verhoord en heengezonden kunnen worden. Nu verzoekster toch een nacht langer in de APU had moeten doorbrengen dan strikt noodzakelijk was, bood de politiechef haar excuses daarvoor aan en acht de klacht op dit punt gegrond.

De politiechef bleef bij haar standpunt dat het toetsen van de rechtmatigheid van de aanhouding en inverzekeringstelling van verzoekster is voorbehouden aan de officier van justitie. Dit standpunt was conform het advies dat de politieklachtencommissie haar tijdens de interne klachtbehandeling had gegeven.

De politiechef liet ten slotte weten dat zij niet de mening van de hoofdofficier van justitie deelt dat verzoeksters aanhouding te voortvarend zou zijn geweest. Volgens de politiechef was het nodig om op het politiebureau de zaak verder uit te zoeken tijdens het horen van de aangeefster en verzoekster.

Tijdens de interne klachtbehandeling gaf klachtonderzoeker S. in een e-mailbericht aan de raadsman van verzoekster het volgende aan. Naar de klacht over de rechtmatigheid van de aanhouding en inverzekeringstelling zou geen onderzoek worden ingesteld. Klachtbehandeling heeft volgens de klachtonderzoeker namelijk slechts betrekking op gedragingen van medewerkers van de politie en is niet gericht op rechtsgevolg.

STANDPUNT POLITIEKLACHTENCOMMISSIE

Naar aanleiding van het onderzoek van de Nationale ombudsman, is de politiekklachtencommissie in dezelfde samenstelling als op 5 september 2014 opnieuw bijeengekomen. De politiekklachtencommissie merkte in haar schriftelijke reactie aan de Nationale ombudsman wederom op dat zij zich nog steeds niet bevoegd acht om inhoudelijk in te gaan op de rechtmatigheid van de aanhouding en inverzekeringstelling van verzoekster alsmede de duur van die inverzekeringstelling.

De politiekklachtencommissie realiseerde zich dat zij in een andere samenstelling mogelijk wel was overgegaan tot een inhoudelijke behandeling van de rechtmatigheidskwestie. Er bestaat binnen de politiekklachtencommissie van de eenheid Midden-Nederland en politiekklachtencommissies van andere politie eenheden geen eenduidigheid over hoe er moet worden omgegaan met rechtmatigheidsvraagstukken. Dit zou tijdens een landelijk overleg van voorzitters en secretarissen van politiekklachtencommissies in november 2016 verder worden besproken.

STANDPUNT HOOFDOFFICIER VAN JUSTITIE

Volgens de hoofdofficier van het arrondissementsparket Midden-Nederland is verzoekster destijds aangehouden naar aanleiding van een eenzijdige verklaring van de meldster dat verzoekster werd verdacht van verduistering van kasgeld. Volgens de hoofdofficier is niet gebleken dat er voorafgaand aan de aanhouding van verzoekster nader onderzoek is verricht om de melding te verrijken. De hoofdofficier stelt zich op het standpunt dat zonder de uitdraaien van bijvoorbeeld de kastegoeden of pintransacties met nadere toelichting van de meldster, de aanhouding, naar het zich laat aanzien, te voortvarend is geweest.

Verder merkte de hoofdofficier op dat de aanhouding van verzoekster niet op last van de officier van justitie was geschied, waardoor zij van mening is dat de politiechef van de eenheid Midden-Nederland, anders dan zij stelt, ook bevoegd is om zich hierover uit te spreken.

BEOORDELING

1. TEN AANZIEN VAN DE AANHOUDING EN INVERZEKERINGSTELLING

Het evenredigheidsvereiste houdt in dat de overheid een middel kiest om haar doel te bereiken dat niet onnodig ingrijpt in het leven van de burger en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Het evenredigheidsvereiste brengt met zich mee dat politieambtenaren voor een werkwijze dienen te kiezen die voor een burger het minst bezwarend is en een zo gering mogelijke inbreuk maakt op zijn of haar persoonlijke vrijheid.

Voor de beoordeling van de vraag of verzoekster kon worden aangehouden, waarmee een inbreuk werd gemaakt op haar grondwettelijk verankerde recht op vrijheid, is van belang of verzoekster destijds in de winkel kon worden aangemerkt als verdachte van een strafbaar feit.

In artikel 27, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 2) wordt gesteld dat voordat de vervolging is aangevangen als verdachte wordt beschouwd, degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit. Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een ernstig vermoeden, maar eist wel dat het vermoeden van schuld moet steunen op feiten en omstandigheden en dat dit bovendien, naar objectieve maatstaven gemeten, redelijk dient te zijn.

De Nationale ombudsman stelt voorop dat de enkele melding dat een werknemer ervan wordt verdacht geld te hebben verduisterd uit een kassalade op zichzelf nog onvoldoende grond biedt om de betreffende werknemer aan te houden. Er zullen feiten en omstandigheden moeten zijn die de door de werkgever geuite verdenking onderbouwen. De Nationale ombudsman stelt vast dat verzoekster op grond van de volgende feiten en omstandigheden is aangehouden. Er was een melding dat verzoekster contant geld zou hebben verduisterd uit een kassalade. Volgens de aangeefster waren er pinbonnen die het bewijs zouden vormen voor deze verduistering. Deze pinbonnen werden aan de politie overhandigd en meegenomen naar het politiebureau.

De Nationale ombudsman stelt vast dat de politieambtenaren D. en S niet zijn geschoold in complexe verduisteringszaken. Het complexe van de verduistering waarvan verzoekster werd verdacht, is de constructie waarmee het contante geld, volgens het verhaal van de aangeefster, uit de kassa zou zijn onttreemd. D. en S. hebben het zekere voor het onzekere genomen bij hun beslissing om verzoekster toch aan te houden. Verder onderzoek naar de vraag of er daadwerkelijk geld was verduisterd en op welke manier kon verder door de recherche worden onderzocht. Hoewel de hoofdofficier van mening is dat politieambtenaren D. en S. geen nader onderzoek hebben verricht om de melding met extra feiten en omstandigheden te verrijken, kan de Nationale ombudsman zich voorstellen dat zij, gelet op hun beperkte deskundigheid, niet wisten welke informatie

zij precies moesten verzamelen. Dat lag op de weg van politieambtenaren die gespecialiseerd zijn in het opsporen van financiële fraude.

Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat de aanhouding op basis van de op dat moment beschikbare informatie, mogelijk was. Hoewel de politieambtenaren op dat moment bevoegd waren om verzoekster aan te houden, betekent dat nog niet automatisch dat de aanhouding daarmee ook behoorlijk was. In dat kader wordt getoetst aan het evenredigheidsvereiste waarbij de vraag centraal staat of er op dat moment minder bezwarende alternatieven mogelijk waren. Gelet op de geringe ernst van het feit, het verduisteren van twee maal €19,95, de persoon van de verdachte (verzoekster was first offender en haar identiteit was bekend) en haar ter plaatse meewerkende houding, acht de Nationale ombudsman het niet proportioneel dat verzoekster direct werd aangehouden, en later die avond in verzekering gesteld.

In plaats daarvan had ervoor kunnen worden gekozen om verzoekster op dat moment nog niet aan te houden en het politieoptreden te beperken tot het veiligstellen van het door de aangeefster aangeleverde bewijsmateriaal en het vaststellen van de identiteit van verzoekster. In fraude gespecialiseerde politieambtenaren hadden daarna de aangifte en het veiliggestelde bewijs kunnen bestuderen en verzoekster kunnen ontbieden aan het bureau, om haar daarover te gaan verhoren. Gelet op verzoeksters meewerkende houding en haar overtuiging van haar onschuld, acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat verzoekster aan deze minder bezwarende werkwijze zou hebben meegewerkt. Nu de politie verzoekster daarentegen direct heeft aangehouden en op een later moment in verzekering heeft gesteld, is er dus niet voor een minder belastende werkwijze gekozen. De Nationale ombudsman is op grond daarvan van oordeel dat de politie daarmee heeft gehandeld in strijd met het evenredigheidsvereiste.

De twee onderzochte gedragingen zijn op dit punt niet behoorlijk.

2. TEN AANZIEN VAN DE DUUR VAN DE INVERZEKERINGSTELLING

Het evenredigheidsvereiste houdt in dat de overheid een middel kiest om haar doel te bereiken dat niet onnodig ingrijpt in het leven van de burger en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit vereiste brengt met zich mee dat verdachten niet langer van hun vrijheid worden beroofd dan noodzakelijk en rechtvaardigbaar is.

De Nationale ombudsman stelt vast dat verzoekster op 14 november 2013 om 21:32 uur is voorgeleid aan een hulpofficier van justitie. Verzoekster gaf aan dat zij graag contact wilde hebben met een advocaat van haar keuze in plaats van een piketadvocaat. Omstreeks 21:32 uur werd door de politie het meldingsformulier consultatiebijstand verzonden. Dit bracht met zich mee de politie met het inhoudelijk horen van verzoekster moest wachten tot het moment waarop zij contact met haar zelfgekozen advocaat had gehad. Op grond van de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor (zie Achtergrond: onder 5) dient de consultatiebijstand voorafgaand aan het eerste inhoudelijke verhoor plaats te vinden. Dit verklaart waarom verzoekster niet dezelfde avond kon worden verhoord en

dus een nacht moest doorbrengen in de politiecel. Na op 15 november 2013 omstreeks 11:30 uur contact te hebben gehad met haar voorkeursadvocaat, werd verzoekster direct daarna om 11:35 uur door de politie voor het eerst verhoord. Na dit verhoor besloot de politie om de aangeefster van 14:46 uur t/m 15:09 uur te horen. De Nationale ombudsman stelt vast dat verzoekster niet dezelfde dag aansluitend nog is gehoord. Volgens de politiechef kwam dat omdat de politie eenheid Midden-Nederland na 17:00 uur geen overuren uitbetaalt aan haar rechercheurs. De Nationale ombudsman is met de politiechef van oordeel dat dit financiële beleid geen rechtvaardiging kan zijn voor het langer vasthouden van een verdachte dan noodzakelijk is. Nu dit wel was gebeurd, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie eenheid Midden- Nederland heeft gehandeld in strijd met het met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

3. TEN AANZIEN VAN HET ADVIES VAN DE POLITIEKLACHTEN-COMMISSIE OM EEN DEEL VAN DE KLACHT NIET-ONTVANKELIJK TE VERKLAREN.

Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit betekent dat wanneer een burger vraagt om klachtbehandeling, hij recht heeft op behandeling van de klacht overeenkomstig hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Op grond van artikel 9:1, eerste lid, van de Awb heeft een ieder het recht om over de wijze waarop een overheidsinstantie zich in een bepaalde aangelegenheid jegens hem of een ander heeft gedragen, een klacht in te dienen bij die overheidsinstantie (zie Achtergrond, onder: 4). In de Memorie van Toelichting (MvT) bij de Awb staat vermeld dat algemene klachten over beleid dan wel beleidsuitvoering in het algemeen geen betrekking hebben op een bepaalde aangelegenheid. De begrippen 'klacht' en 'gedraging' worden in de Awb niet nader omschreven. Uit de MvT kan worden opgemaakt dat het begrip 'klacht' ruim is. Verder kan een gedraging een handelen of het nalaten daarvan betreffen. In artikel 9:8 Awb wordt aangegeven in welke gevallen een bestuursorgaan niet verplicht is om een klacht over een bepaalde gedraging te behandelen.

Op grond van artikel 9:2 Awb draagt de overheidsinstantie zorg voor een behoorlijke behandeling van klachten over zijn gedragingen en gedragingen van overheidsinstanties die onder zijn verantwoordelijkheid werkzaam zijn. Op basis van artikel 71, zevende lid Politiewet 2012 (zie Achtergrond, onder 6) worden de burgemeester en de hoofdofficier van justitie in de gelegenheid gesteld om advies uit te brengen over de klacht.

De politieklachtencommissie stelt zich in haar advies aan de politiechef op het standpunt dat de rechtmatigheidstoetsing van de aanhouding en inverzekeringstelling is voorbehouden aan de officier van justitie. De politiechef meent, op basis van het advies van de politieklachtencommissie, kennelijk dat zij niet het verantwoordelijke bestuursorgaan is dat bevoegd is om een oordeel te geven over de rechtmatigheid van het optreden van politieambtenaren die onder haar verantwoordelijkheid werkzaam zijn.

De Nationale ombudsman kan de politiechef niet volgen in haar opvatting dat zij de klacht over de rechtmatigheid van de aanhouding en inverzekeringstelling van verzoekster niet zou mogen toetsen. Hij is van mening dat daar wel degelijk ruimte voor is. Verzoekster klaagde over beslissingen van politieambtenaren waarover geen overleg met een officier van justitie was gepleegd. Er was dus geen sprake van beslissingen die door een officier van justitie zelf waren genomen, waarbij de politie feitelijk als uitvoerder van die beslissingen had opgetreden. In het geval van verzoekster kan de officier van justitie dus niet als verantwoordelijke overheidsinstantie in de zin van artikel 9:2 Awb worden aangemerkt. Dit betekent dat de rechtmatigheid van de aanhouding en inverzekeringstelling wel degelijk in het kader van de klachtenprocedure van de politie door de politiekklachtencommissie hadden moeten worden beoordeeld. Dat de hoofdofficier van justitie op basis van artikel 71, zevende lid Politiewet 2012 in de gelegenheid wordt gesteld om advies uit te brengen over de klacht over de rechtmatigheid, ontnemt de politiekklachtencommissie noch de politiechef de mogelijkheid om daarover zelfstandig een oordeel te geven. Het advies van de hoofdofficier kan daarin worden meegenomen.

Nu de klachtadviescommissie de politiechef adviseerde om de klacht van verzoekster over de rechtmatigheid van de aanhouding en inverzekeringstelling niet-ontvankelijk te verklaren en de politiechef dit advies overnam, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politiechef aan verzoekster onnodig een belemmering heeft opgeworpen en daarmee heeft gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

CONCLUSIE

De klacht over de onderzochte gedraging van de politiechef van de regionale eenheid Midden-Nederland is gegrond voor wat betreft:

- De beslissing om verzoekster aan te houden en aansluitend in verzekering te stellen;
- de duur van de inverzekeringstelling;
- het niet-ontvankelijk verklaren van de klacht over de rechtmatigheid van de aanhouding en de inverzekeringstelling.

De Nationale ombudsman,

Reinier van Zutphen

ACHTERGROND

1. Grondwet

Artikel 15

"1. Buiten de gevallen bij of krachtens de wet bepaald mag niemand zijn vrijheid worden ontnomen. (...)

4. Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt."

2. Wetboek van Strafvordering

Artikel 27, eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit voortvloeit."

Artikel 57

"1. De officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte wordt geleid, of die zelf de verdachte heeft aangehouden, kan, na hem verhoord te hebben, bevelen dat hij tijdens het onderzoek ter beschikking van de justitie zal blijven en daarvoor op een in het bevel aangeduide plaats in verzekering zal worden gesteld.

Inverzekeringstelling vindt plaats in het belang van het onderzoek, waaronder mede wordt verstaan het belang van het aan de verdachte in persoon uitreiken van mededelingen over de strafzaak.

2. De verdachte is bevoegd zich bij het verhoor door een raadsman te doen bijstaan. De raadsman wordt bij het verhoor in de gelegenheid gesteld de nodige opmerkingen te maken.

3. Van het verhoor wordt proces-verbaal opgemaakt door de officier of de hulpofficier die het bevel verleent. Dit proces-verbaal wordt bij de processtukken gevoegd.

4. De hulpofficier geeft van zijn bevel onverwijld kennis aan de officier van justitie.

5. Zodra het belang van het onderzoek dit toelaat, gelast de officier van justitie de invrijheidstelling van de verdachte. Indien het onderzoeksbelang nog slechts bestaat wordt deze mededeling zo spoedig mogelijk uitgereikt en de verdachte daarna in vrijheid gesteld."

Artikel 58

"1. Het bevel tot inverzekeringstelling wordt slechts verleend in geval van een strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten.

2. Het bevel tot inverzekeringstelling is slechts gedurende ten hoogste drie dagen van

kracht. Bij dringende noodzakelijkheid kan het bevel door de officier van justitie eenmaal voor ten hoogste drie dagen worden verlengd.

3. Zodra het belang van het onderzoek dit toelaat, gelast de hulpofficier de invrijheidstelling van de verdachte. In het andere geval stelt hij de officier van justitie voor de in verzekeringstelling te verlengen. De officier van justitie kan bevelen dat de verdachte ten einde te worden gehoord voor hem wordt geleid."

Artikel 67

"1. Een bevel tot voorlopige hechtenis kan worden gegeven in geval van verdenking van:

- a. een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van vier jaren of meer is gesteld;
- b. een der misdrijven omschreven in de artikelen 132, 138a, 138ab, 138b, 139c, 139d, eerste en tweede lid, 141a, 137c, tweede lid, 137d, tweede lid, 137e, tweede lid, 137g, tweede lid, 151, 184a, 254a, 248d, 248e, 272, 284, eerste lid, 285, eerste lid, 285b, 285c, 300, eerste lid, 321, 323a, 326c, tweede lid, 326d, 340, 342, 344a, 344b, 347, eerste lid, 350, 350a, 350c, 350d, 351, 395, 417bis en 420quater van het Wetboek van Strafrecht;
- c. een der misdrijven omschreven in:
 - artikel 86i, eerste lid, van de Elektriciteitswet 1998;
 - artikel 66h, eerste lid, van de Gaswet;
 - artikel 8.12, eerste en tweede lid, van de Wet dieren;
 - artikel 175, tweede lid, onderdeel b, of derde lid in verbinding met het eerste lid, onderdeel b, van de Wegenverkeerswet 1994;
 - artikel 30, tweede lid, van de Wet buitengewone bevoegdheden burgerlijk gezag;
 - de artikelen 52, 53, eerste lid en 54 van de Wet gewetensbezwaren militaire dienst;
 - artikel 36 van de Wet op de kansspelen;
 - de artikelen 11, tweede lid, en 11a van de Opiumwet;
 - artikel 55, tweede lid, van de Wet wapens en munitie;
 - artikel 11 van de Wet tijdelijk huisverbod.

2. Het bevel kan voorts worden gegeven indien geen vaste woon- of verblijfplaats in Nederland van de verdachte kan worden vastgesteld en hij verdacht wordt van een misdrijf waarvan de rechtbanken kennis nemen en waarop, naar de wettelijke omschrijving gevangenisstraf is gesteld.
3. De voorgaande leden van dit artikel vinden alleen toepassing wanneer uit feiten of omstandigheden blijkt van ernstige bezwaren tegen de verdachte.
4. In afwijking van het derde lid zijn ernstige bezwaren niet vereist voor een bevel tot bewaring bij verdenking van een terroristisch misdrijf."

3. Wetboek van Strafrecht

Artikel 321

"Hij die opzettelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort en dat hij anders dan door misdrijf onder zich heeft, wederrechtelijk zich toe-eigent, wordt, als schuldig aan verduistering, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren of geldboete van de vijfde categorie."

Artikel 322

"Verduistering gepleegd door hem die het goed uit hoofde van zijn persoonlijke dienstbetrekking of van zijn beroep, of tegen geldelijke vergoeding onder zich heeft, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vijfde categorie."

4. Algemene wet Bestuursrecht

Artikel 9:1

1. "Een ieder heeft het recht om over de wijze waarop een bestuursorgaan zich in een bepaalde aangelegenheid jegens hem of een ander heeft gedragen, een klacht in te dienen bij dat bestuursorgaan.
2. Een gedraging van een persoon, werkzaam onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, wordt aangemerkt als een gedraging van dat bestuursorgaan."

Artikel 9:2

"Het bestuursorgaan draagt zorg voor een behoorlijke behandeling van mondelinge en schriftelijke klachten over zijn gedragingen en over gedragingen van bestuursorganen die onder zijn verantwoordelijkheid werkzaam zijn."

Artikel 9:8

- "1. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:
- a. waarover reeds eerder een klacht is ingediend die met inachtneming van de artikelen 9:4 en volgende is behandeld;
 - b. die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden;
 - c. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden,
 - d. waartegen door de klager beroep kan worden ingesteld, tenzij die gedraging bestaat uit het niet tijdig nemen van een besluit, of beroep kon worden ingesteld;
 - e. die door het instellen van een procedure aan het oordeel van een andere rechterlijke instantie dan een bestuursrechter onderworpen is, dan wel onderworpen is geweest of,

- f. zolang terzake daarvan een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is, dan wel indien de gedraging deel uitmaakt van de opsporing of vervolging van een strafbaar feit en terzake van dat feit een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is.
2. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien het belang van de klager dan wel het gewicht van de gedraging kennelijk onvoldoende is.
3. Van het niet in behandeling nemen van de klacht wordt de klager zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van het klaagschrift schriftelijk in kennis gesteld. Artikel 9:12, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing."

5. Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor

"De consultatiebijstand bestaat uit een gesprek van de verdachte met een raadsman dat plaatsvindt voorafgaand aan het eerste inhoudelijke verhoor van de verdachte door de politie. Met 'inhoudelijk verhoor' wordt bedoeld het verhoor van een verdachte aangaande zijn betrokkenheid bij een strafbaar feit. Het gesprek van de verdachte en de raadsman vindt in de regel plaats in een persoonlijk contact op het politiebureau; slechts in categorie C-zaken zal in beginsel met een telefonisch gesprek kunnen worden volstaan.

Als de raadsman voor het verlenen van consultatiebijstand aan de verdachte op het politiebureau wordt verwacht, wordt zijn komst in alle categorieën zaken maximaal twee uur afgewacht."

De komst van de raadsman

Bij A- en B-zaken zorgen, onder verantwoordelijkheid van de Raad voor Rechtsbijstand, de piketcentrales ervoor dat raadslieden worden opgeroepen om consultatiebijstand te verlenen. Indien de komst van een raadsman voor het verlenen van consultatiebijstand gewenst is, meldt de politie dit dan ook zo spoedig mogelijk na de aanhouding van de verdachte aan de piketcentrale. De politie legt het tijdstip van de melding aan de piketcentrale vast in een proces-verbaal. De raadsman dient vervolgens binnen twee uur nadat de melding aan de piketcentrale heeft plaatsgevonden, op het politiebureau aanwezig te zijn om de verdachte consultatiebijstand te verlenen.

De piketcentrales zijn dagelijks van 07.00 uur tot 20.00 uur operationeel. Buiten die periode worden door de piketcentrales geen raadslieden opgeroepen om consultatiebijstand te verlenen. Hierop kan slechts sporadisch uitzondering worden gemaakt: in geval van levensdelicten, gijzelingen en ontvoeringen kan de piketcentrale ook gedurende de nachtelijke uren worden benaderd om een raadsman te activeren om dan consultatiebijstand te verlenen.

Meldingen van de politie die buiten de periode van 07.00 tot 20.00 uur bij de piketcentrales binnenkomen, worden om 07.00 uur aan de raadslieden doorgegeven.

De raadslieden zullen dan derhalve vóór 09.00 uur op het politiebureau aanwezig zijn om consultatiebijstand te verlenen.

ZELFGEKOZEN RAADSMAN

Als de verdachte in A- en B-zaken consultatiebijstand wil ontvangen van een gekozen en door hemzelf betaalde raadsman, meldt de politie dat aan die raadsman. De politie kan dat slechts doen als de verdachte over voldoende gegevens beschikt om die raadsman te kunnen bereiken. Als de gekozen raadsman niet direct bereikt kan worden of deze aangeeft niet binnen twee uur op het politiebureau te kunnen zijn, doet de politie vervolgens direct een melding aan de piketcentrale. Vanaf die melding geldt de termijn van twee uur voor de komst van de raadsman. Bij de melding aan de piketcentrale c.q. de gekozen raadsman geeft de politie door in welke categorie de zaak valt.

Gedurende de periode van twee uur na de melding wordt de komst van de raadsman op het politiebureau afgewacht en zal, behoudens in noodgevallen (zie hierna), niet worden aangevangen met het verhoor van de verdachte.

De verdachte krijgt na aankomst van de raadsman op het politiebureau vervolgens de gelegenheid om dertig minuten vertrouwelijk met de raadsman te spreken. Het voorgaande betekent dat vanaf de melding aan de piketcentrale maximaal tweeënhalf uur dient te worden gewacht met de aanvang van het eerste inhoudelijk verhoor (tenzij door de officier van justitie in voorkomend geval anders wordt beslist).

De consultatiebijstand vindt plaats in de periode van zes uur, bedoeld in artikel 61, eerste lid, Sv. Pas nadat (in daarvoor in aanmerking komende gevallen) de verdachte in de gelegenheid is gesteld een raadsman te consulteren, kan de voorgeleiding aan een hulpofficier van justitie met het oog op de inverzekeringstelling van de verdachte plaatsvinden.

Categorie B

In deze categorie kan de verdachte afstand doen van het recht een advocaat te raadplegen voorafgaand aan het eerste verhoor. In geval geen afstand wordt gedaan, laat de politie zo snel mogelijk een melding uitgaan aan de piketcentrale. Als twee uur na de melding geen raadsman op het politiebureau is verschenen, beslist de hulpofficier van justitie of met het verhoor kan worden aangevangen.

Als de verdachte afstand heeft gedaan van zijn recht op consultatiebijstand en hij nadien in verzekering wordt gesteld, laat de politie een melding van de inverzekeringstelling uitgaan aan de piketcentrale. De politie hoeft dan de komst van de raadsman niet af te wachten om met het verhoor te beginnen c.q. het verhoor voort te zetten. De raadsman is in dit geval overigens niet gehouden binnen twee uur na de melding op het politiebureau aanwezig te zijn."

6. Politiewet 2012

Artikel 71, zevende lid

"Tenzij reeds naar tevredenheid van de klager aan diens klacht tegemoet is gekomen, wordt van de klacht, onverwijld na de ontvangst ervan, afschrift gezonden aan de burgemeester van de gemeente waar de gedraging waarover wordt geklaagd heeft plaatsgevonden, alsmede aan de hoofdofficier van justitie van het arrondissement waarin de gemeente is gelegen waar de gedraging waarover wordt geklaagd, heeft plaatsgevonden. De burgemeester en de hoofdofficier van justitie worden in de gelegenheid gesteld over de klacht advies uit te brengen. De eerste en tweede volzin zijn niet van toepassing op de klacht die is ingediend over een gedraging van een persoon die ten behoeve van de Politieacademie politieonderwijs ontwikkelt en verzorgt, kennis ontwikkelt, onderzoek verricht of onderwijsondersteunende werkzaamheden verricht of die werkzaamheden verricht binnen de staf van de Politieacademie."